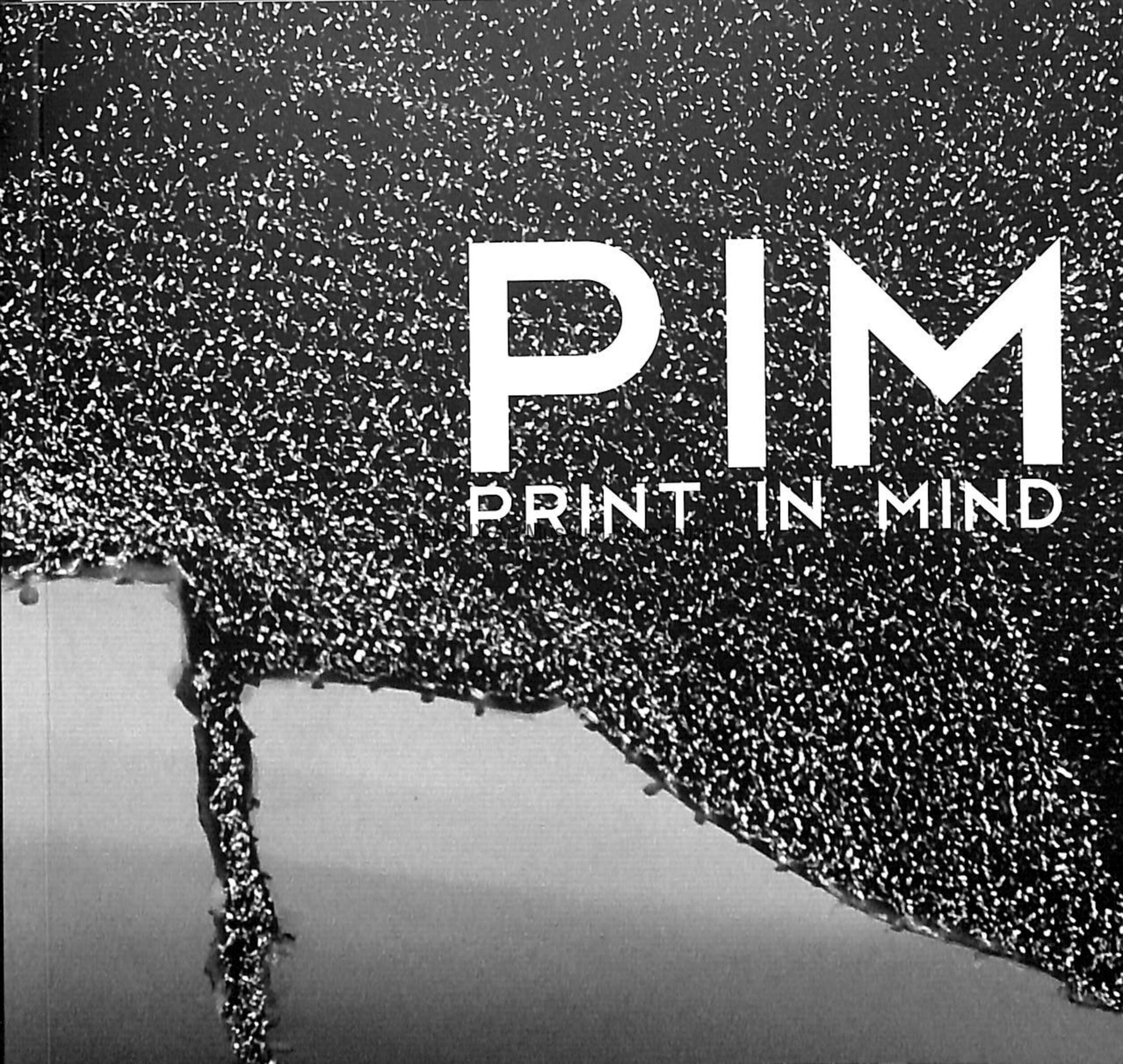

PIM

PRINT IN MIND

Rama IX Art Museum Foundation

ANIS NAGASEVI
KRIANGKRAI KONGKHANUN
PIYARAT KRAIHARN
PORNSAWHAN JANSOOK
THANISTHA NUNTAPOJN
WARI SAENG SUWO

6-25 มิถุนายน 2556

ณ ชั้น 3 หอศิลป์ธนาคารกรุงไทย (เยาวราช)

6-25 June 2013

At 3rd Floor, KrungThai Bank (Yaowaraj Branch), KrungThai Art Gallery

PIM
PRINT IN MIND

“ศิลปะคือสิ่งที่มีอยู่ เป็นอยู่ และเพื่ออนาคต”

ศาสตราจารย์ พิษณุ คุญนิมิต

หากพูดถึงความเคลื่อนไหวของศิลปะในโลกปัจจุบันนี้ดูจะไม่มีใครหยุดนิ่งเลย การที่คนดูหรือผู้ชมทั่วไปจะติดตามทำความเข้าใจต่อศิลปะที่เป็นอยู่จริง เป็น เรื่องที่ยากยิ่งไปกว่าผู้คนในสมัยเมื่อ 30 ปีก่อนที่ในสมัยนั้นการบันเทิงศิลปะสำคัญที่เข้าใจได้ยาก ก็เป็นเรื่องที่เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ด้วยเหตุที่ไม่ว่าจะอยู่ในยุคใด สมัยใด ศิลปะที่เกิดขึ้นจากแรงสร้างสรรค์ของศิลปินก็ย่อมที่จะเดินก้าวข้ามไปสู่อนาคตอยู่แล้ว

ดังนั้นสิ่งที่ผู้ชมจะทำความเข้าใจกับศิลปะร่วมสมัยได้โดยง่ายก็ถือ การจับเอาแนวความคิดของศิลปินในยุคสมัยให้ได้ว่าศิลปินต้องการที่จะสื่อความ ใดมาถึงผู้ชม การสื่อความของศิลปินมีได้ทั้งความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และ คุณลักษณะของการแสดงออก ผู้ชมอาจจะต้องมีความเชื่อใจในเบื้องต้นว่า ศิลปินนั้น ก็คือมนุษย์ธรรมดาๆเช่นเรา พวกเขายิ่งข่มขู่กับที่มาจากโลกอื่นหรือเป็นเทพยดา มาจากสวรรค์ชั้นไหน ดังนั้นสิ่งที่เขาสร้างสรรค์ขึ้นมาเป็นงานศิลปกรรมและนำ จะเป็นภาษาที่มนุษย์อย่างเราสามารถทำความเข้าใจได้ หรือบางทีภาษาที่ศิลปินสื่อ ออกมา อาจเป็นภาษาที่เข้าใจไม่ได้ จึงทำให้เราที่เป็นผู้ชมไม่อาจรับสื่อภาษาเข้าใจได้ การเรียนรู้และทำความเข้าใจศิลปะที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงน่าจะเป็นการศึกษาเพื่อ การรู้เท่าทันงานสร้างสรรค์ของมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งจะทำให้คุณภาพของอารมณใจใน ความเป็นมนุษย์ดีขึ้น (EOหรือE-Skills) และก้าวไปสู่ความรู้เท่าทันกันในอนาคต ด้วย

การรับรู้และการเรียนรู้ศิลปะในปัจจุบันจึงมีความจำเป็นสำหรับการ ดำรงชีวิตของมนุษย์ควบคู่กันไปกับความเจริญทางวัตถุภาพภาพ เรามีการรับรู้ ในเรื่องของการทำงานของสมองซีกขวาและซีกซ้าย ซึ่งมีคำถามเกิดขึ้นว่าสมองซีก ใหมมีความสำคัญกว่ากัน คำตอบก็คือ เราไม่ยอมให้สมองซีกหนึ่งใหญ่โตไปกว่า สมองอีกซีกหนึ่งแน่นอน

บางทีการทำงานศิลปะนั้นไม่ได้ต่างไปจาก**พระมหาชนกในพุทธชาดก** ที่ เพียรพยายามว่ายน้ำอยู่กลางมหาสมุทรแม้ว่าจะไม่เห็นฝั่ง คนทำงานศิลปะจำเป็น ที่จะต้องว่ายน้ำต่อไปข้างหน้าโดยมีความหวังว่าจะถึงฝั่งเข้าสักวัน นักศึกษาศิลปะ นั้นมีปัญญาตั้งแต่เขาเริ่มต้นศึกษาศิลปะแล้ว ระหว่างเรียนก็ต้องใช้ความพยายาม ทำสิ่งที่เรียกว่าสร้างสรรค์ทำสิ่งแปลกใหม่ ทำในสิ่งที่ไม่ซ้ำกับใคร เมื่อเรียนจบ

แล้วก็ยังต้องใช้ความพยายามต่อไป เพื่อให้เห็นเองได้ก้าวไปสู่ถนนของศิลปะอย่าง ทรงเกียรติ ความภูมิใจของคนทำงานศิลปะอาจไม่ใช่ทรัพย์สินจากการล้มฟ้า แต่ขอ เพียงแค่สิ่งที่ตนเองสร้างขึ้นนั้นมีคุณค่า มีคนยกย่องกล่าวขวัญถึงให้เป็นอมตะ ก็ เป็นการเพียงพอแล้ว

ผลงานศิลปะในบ้านเราที่เป็นความสูงงอมแอ่นกำลังเติบโตอย่างเต็ม ที่น่าจะเป็นผลงานของคนหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากพวกเขามี อิสระในการแสดงออกและมีความมุ่งมั่นอย่างเต็มที่เพื่อการศึกษาเกินกว่าเพียง อย่างเดียว โดยเฉพาะผลงานในระดับการศึกษาปริญญาโทนับได้ว่าเป็นผลงานที่ สูงสุดแล้วในบ้านเรา

ผลงานของนักศึกษาจำนวน 6 คนที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อนำผลงาน ศิลปะในช่วงสุดท้ายของการศึกษาที่เรียกว่า**วิทยานิพนธ์**เป็นงานแห่งความสำเร็จ การศึกษาใน**สาขาวิชาทัศนศิลป์เอกภาพพิมพ์** รับปริญญาณมหาวิทยาลัยของ นักศึกษาคุณ:จิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์และมหาวิทยาลัยศิลปากร

ทั้งนี้ก็เป็นกฎระเบียบของการศึกษาที่บังคับไว้ว่า ผู้ที่จบการศึกษา จำเป็นต้องมีส่วนในการรับใช้สังคมด้วยการนำผลงานศิลปะของตนออกเผยแพร่ แก่สาธารณชน ให้มีส่วนได้ด่อนแทนประชาชนผู้เสียภาษีให้แก่การศึกษาของรัฐ จึงเป็นประเพณีของนักศึกษาที่จะต้องรวมตัวกันจัดแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ของ ตนเผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้ความก้าวหน้าของตน

ผลงานทั้ง 6 คนที่รวมตัวกันในครั้งนี้ ทุกคนมาจากการศึกษาของ ภาควิชาภาพพิมพ์ซึ่งผู้ชมอาจจะรู้สึกแปลกตาที่ได้เห็นลักษณะรูปแบบของงานภาพ พิมพ์ที่แตกต่างกับออกไปมากจนผลงานของนักศึกษาบางคนเกือบจะดูไม่ออกด้วย ขาวว่าเป็นงานภาพพิมพ์ แต่นั่นเป็นความภาคภูมิใจของภาควิชาภาพพิมพ์ที่ได้มีส่วน พลังดันให้เกิดการสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ โดยไม่ยึดติดกับเทคนิควิธีการของงาน ภาพพิมพ์แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่คำนึงถึงความก้าวหน้าอย่างมีอัตลักษณ์ของ ตนเอง จึงทำให้ผลงานภาพพิมพ์ในครั้งนี้มีทั้งงานในลักษณะภาพพิมพ์เก่าและ งานภาพพิมพ์ที่ก้าวไปสู่งานแบบ **3D** หรืองาน**ศิลปะแบบจัดวาง** (Installation)

ขอแนะนำผลงานของนักศึกษาที่มีผลงานอยู่ในระดับแนวหน้าของภาควิชา ภาพพิมพ์ เริ่มต้นจาก **เกรียงไกร วงทะนันท์**

ผลงานของเขาเรียกได้ว่าเป็นงานภาพพิมพ์เก่าๆ มีลักษณะที่เป็นพื้นฐาน ของงานภาพพิมพ์ด้วยซ้ำ กล่าวคือเป็นงานภาพพิมพ์แกะไม้ที่ศิลปินทำกันมาหลายร้อย ปีแล้ว กรรมวิธีก็ง่ายๆตรงไปตรงมาไม่ซับซ้อน คือการแกะลงบนแม่พิมพ์ไม้ให้เป็นร่อง ลึกแล้วใช้พูนของไทยแม่พิมพ์ที่หล่อจากการแกะเป็นส่วนหนึ่งของแม่พิมพ์ที่รับหมึกสีดำแล้ว ใช้กระดาษพิมพ์มาทาบกดเอาสีดำให้ติดขึ้นมานบนกระดาษพิมพ์เท่านั้นเป็นการจบสิ้นของ กระบวนการพิมพ์แบบร่องลึกของแม่พิมพ์ไม้

แต่ในความไม่ซับซ้อนของ**เกรียงไกร**กลับแสดงถึงความชำนาญอย่าง มหากรรมของการแกะไม้ไปตามรูปร่องและเรื่องราวที่กำหนดสร้างมิติ 2 มิติที่มีความลึกซึ้งเช่นเดียวกับที่เราได้ดูภาพเขียนโบราณของชาวตะวันตก โดยเฉพาะภาพ จิตรกรรมของไทยที่พรรณนาถึงเรื่องราวที่ศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์ของพระศาสนา

รูปทรงและเรื่องราวที่เห็นในผลงานของ**เกรียงไกร**อาจทำให้เราได้จินตนา การถึงสิ่งมีชีวิตในระดับที่ต่ำกว่ามนุษย์ อาจเป็นอมมนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน ทั้งสิ่งที่มีชีวิต ในระดับเซลล์เดียวไปจนถึงสัตว์ที่มีร่างกายพิลึกกึกกือ สัตว์เหล่านี้มีชีวิตอยู่ร่วมกันอยู่ ในดินแดน(โลก)เดียวกัน ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ต่อสู้กัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน เลยนไปจนถึงกัด กันกันเองเป็นอาหาร

ภาวะอย่างนี้บางทีผู้ที่เชื่อในเรื่อง**พระไตรภูมิ**ก็จะรับรู้ถึงดินแดนนรกที่อยู่ต่ำ สุดของภพภูมิที่สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ต้องลงไปใช้กรรมที่มีมาจากโลกในอดีตที่เรากระทำ ขึ้นมาเองทั้งสิ้น

เกรียงไกรไม่ได้สร้างรูปทรงของสัตว์นรกให้เหมือนสิ่งที่ศิลปินโบราณ สร้างขึ้นไว้ แต่เขาเองได้จินตนาการนรกของเขาขึ้นมาใหม่ มีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของ ศิลปินเอง แสงเงาที่น่ากลัวสยดสยองแต่ก็มีความงดงามในเชิงสุนทรียภาพ

ความสำคัญอาจไม่ได้อยู่ที่เรื่องราวของรูปทรงดังที่กล่าวมาแล้ว หากแต่ อยู่ที่การนำเสนอธรรมที่**เกรียงไกร**ตั้งใจจะถอดความเอาจากสภาวะอารมณ์ความรู้สึกของ มนุษย์องค์ที่ถูกดึงให้หดตัวด้วยกิเลสและตัณหาที่มีอยู่ในตัวตนทุกคน เมื่อจิตวิญญาณ ของมนุษย์ถูกครอบงำ ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มรัดตัวทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย บ้าคลั่งอย่าง หมดสติ เหล่านี้จึงเป็นจิตวิญญาณที่ไร้ค่าของมนุษย์ที่ยังไม่ได้หลุดพ้นซึ่งมีอยู่ใน มนุษย์ทุกคนจนอาจเรียกได้ว่าทุกคนมีนรกอยู่ในใจ

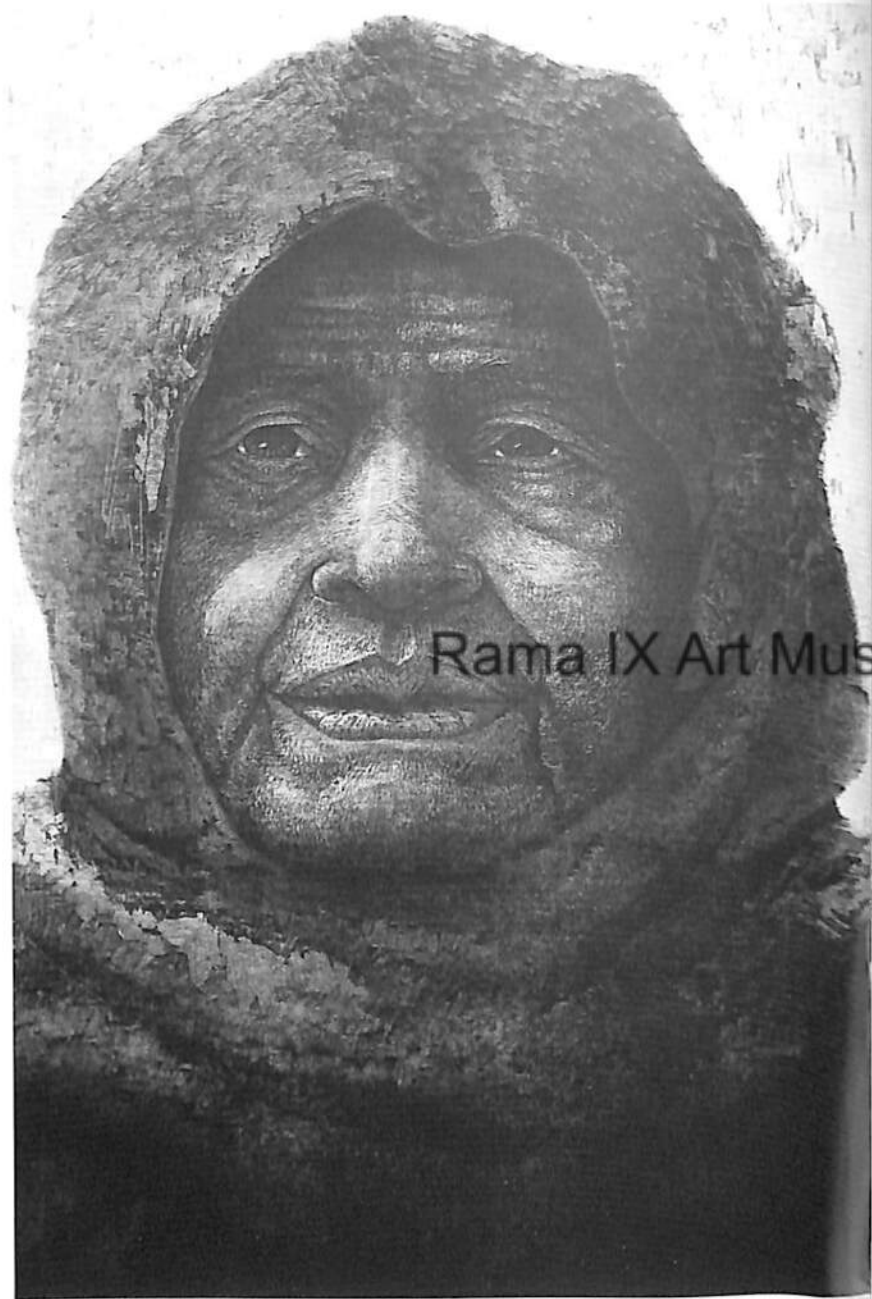
ผลงานของ**เกรียงไกร**มีขนาดใหญ่อลังการสร้างขึ้นเป็นรูปทรงพิลึกพิลั่นเหลา นี้เป็นความงามทางศิลปะ:รสที่ดังดุตาหึคนดูได้เข้าไปเพ่งพิศจึงได้เห็นถึงสัญชาตญาณ ไร้ค่าของมนุษย์ผู้ที่เห็นประจักษ์แล้วเมื่อได้ชมภาพของ**เกรียงไกร**ก็ย่อมมีสติที่จะกลับ ไปสู่อำนาจไร้สูงของจิตวิญญาณได้

ผลงานของ **อนิส นาคเสว** ใช้เทคนิควิธีการของภาพพิมพ์แกะไม้ เช่นเดียวกันกับ **เทรียงไกร กนกนันท์** เป็นความตั้งใจของศิลปินที่จะถ่ายทอดงานศิลปะภาพพิมพ์แกะไม้ซึ่งมีลักษณะเรียบง่าย ชื่อและตรงไปตรงมา เพื่อที่จะถ่ายทอดเรื่องราวแห่งความสะเทือนใจที่เกิดขึ้น ยังเป็นผลงานที่บอกถึงความรุนแรงและโศกเศร้าที่สุดหัวใจของตัวผู้สร้าง

อนิส นาคเสว ใช้ชีวิตในภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดปัตตานี เพียงแค่อาศัยชีวิตบนแดนที่เขาเกิด เราที่อยู่ในส่วนอื่นของประเทศไทยย่อมรับรู้ได้ถึงกลิ่นไอของความรุนแรงที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมาของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะที่ปัตตานี แต่ก่อนเมื่อหลายสิบปีที่ผ่านมาระเบิดและสงครามร่วมสมัยของเราเริ่มถึงบทวิ วรรณกรรมและศิลปกรรมที่ยังไม่มีความโดดเด่นในประชาคมโลกก็อาจเป็นเพราะว่าสภาพสังคมของเราดุดกดี ทุกคนอยู่บนพื้นแผ่นดินที่สุขสงบและอุดมสมบูรณ์ ทำให้ศิลปินขาดแรงกระตุ้นที่เป็นความสะเทือนใจอย่างรุนแรง เช่นประเทศที่เขาประสบกับธรรมชาติและภัยสงคราม เขาจึงมีเชื้อไฟที่จะนำไปสร้างสรรค์ศิลปะได้ดี

แต่ในปัจจุบันมีเหตุการณ์สะเทือนใจเกิดขึ้นแล้วจริงในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ เมื่อเยาวชนทั้งหลายเริ่มเติบโตมีความคิดที่เพาะบ่มสถานการณ์ที่รุนแรง เช่นนี้ได้เราจึงได้เริ่มเห็น บทกวี เรื่องสั้น นวนิยายที่มีความเข้มข้นในเชิงสร้างสรรค์เกิดขึ้นมากโดยศิลปินชาวใต้ โดยเฉพาะกับศิลปกรรมด้านทัศนศิลป์ก็จะเห็นผลงานที่แสดงออกถึงความรักในบ้านเกิด ความหวังในสันติภาพ เหล่านี้เกิดขึ้นจากประสบการณ์จริงที่พวกเขาได้พบเห็นอยู่ทุกวัน จึงนำมาร้อยกรองให้เป็นศิลปกรรมได้

เรื่องราวของ **อนิส นาคเสว** เป็นเรื่องราวการถ่ายทอดด้วยภาพใบหน้าผู้คนที่ยิ้มแย้มไม่ซับซ้อน ภาพเหล่านี้อาจจะเป็นภาพคนชรา คนวัยกลางคน หรือแม่แต่เด็ก เป็นภาพที่มีทั้งรอยยิ้มและความเรียบง่าย แต่สิ่งที่สำคัญคือภาพทั้งหมดเป็นภาพของทุกคนที่เขาเคยรู้จักคุ้นเคย แต่เขาได้จากไปแล้วด้วยอาวุธอันไม่สมควร เขาได้แสดงร่องรอยของชีวิตบนใบหน้าของผู้คนด้วยการใช้สี เครื่องมือแกะไม้ ดอกเลงไปบนใบหน้าจนเกิดความรู้สึกของชีวิตที่ถูกรุกราน รูปของเขาไม่ได้แสดงความรู้สึกเศร้าเสียใจแต่ได้แสดงถึงพลังชีวิตของผู้คนที่ได้ต่อสู้มาจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ภาพของผู้คนที่เขาส่งขึ้นแม้ว่าจะเป็นผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว แต่สำหรับเขาผู้คนเหล่านี้ยังมีชีวิตวิญญาณอยู่ อย่างน้อยก็ปรากฏอยู่บนงานศิลปะ ภาพพิมพ์ขนาดใหญ่ของเขาที่จะจารึกอยู่เช่นนั้นตลอดไป

ผลงานต่อไปนี้ของนักศึกษาอีก 4 คนจะเป็นผลงานที่ก้าวออกมาจากภาพพิมพ์ 2 มิติไปสู่งาน 3 มิติมากขึ้น

เริ่มต้นจากผลงาน **‘ตัวตน - ใบหน้า’** ของ **วาร์ แสงสุว** ที่ใช้แสดงออกด้วยภาพพิมพ์เทคนิคแกะไม้ผสมกับงาน 3 มิติ ที่จริงแล้วผลงานของ **วาร์** คือ **ภาพใบหน้าที่ตัวเอง** (Self-Portrait) ที่มีขนาดใหญ่ แกะไม้ด้วยรอยสั้วขนาดใหญ่ลงบนใบหน้าเพื่อให้เกิดผิวที่หยาบและเกิดแสงเงา เป็นภาพของใบหน้าที่มีนัยยะของการเคลื่อนไหว แคลงสลับหรือการสำนึกในประสบการณ์ด้านร้ายที่ตนเองกระทำไว้ รอยสั้วหยาบจึงเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่เคยนำเดือนกับตนเองเสมอ

ภาพใบหน้าของ **วาร์** ไม่ได้เพียงแต่เป็นภาพเหมือนของตนเองเท่านั้น แต่ยังแสดงร่องรอยบาดแผลที่เกิดขึ้นจากความผิดพลาดอันร้ายแรงของอดีตตามประสบการณ์อันเจ็บปวด เขาแสดงออกด้วยการเปิดชั้นของสมองให้คนอื่นได้แผลงใจพิจารณา ทำให้ศีรษะด้านบนเหมือนหินเพลงซึกที่ยึดหยุ่นได้ ตรงนี้เองที่ทำให้ศีรษะของเขาบีบรัดตรึงเป็น 3 มิติ มีความหนาและมีความเป็นชั้นๆ เขาพยายามที่จะปะกอบรอยแผลจากอดีตที่ฝังอยู่ในกะโหลก หากเปิดขึ้นมาเมื่อไรบาดแผลนั้นยังคงอยู่และไม่อาจลบเลือนไปเองได้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นรอยแผลที่กระตุ้นเตือนใจตนเองให้มีสติสัมปชัญญะที่จะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความรอบคอบ

ส่วนในด้านความงามเชิงศิลปะนั้น ลักษณะของความขัดแย้งด้วยเทคนิคแกะไม้ที่ดูรุนแรงของภาพพิมพ์ใบหน้าที่ขนาดใหญ่กับร่องรอยของบาดแผลบนศีรษะทำให้ภาพทั้งภาพมีความโดดเด่นที่สะดุดตาสะดุดใจมากทีเดียว

ผลงาน **"สัญญาบนสังหาร"** ของ **ปิยะรัฐ ไกรหาร** เป็นผลงานที่มีลักษณะของ **ศิลปะจัดวาง** (Installation) ผลงานในลักษณะเช่นนี้อาจพัฒนามาจากงานประติมากรรม 3 มิติมาสู่งานสื่อผสม แต่เมื่อ **ปิยะรัฐ** มีพื้นฐานจากคนเรียนภาพพิมพ์จึงได้ใช้งานภาพพิมพ์เป็นเบื้อง ต้นของการทำงาน แล้วก้าวไปสู่ภาพพิมพ์ 3 มิติและงานสื่อผสม

งานของ **ปิยะรัฐ ไกรหาร** ไม่ใช่งานภาพพิมพ์แบบประเพณีที่กำหนดงานเป็นชิ้นๆ ไป หากแต่เป็นงานที่คนดูเข้าไปสู่อาณาจักร หรือดินแดน หรือบรรยากาศที่ศิลปินสร้างขึ้นกำหนดขึ้น ซึ่งในที่นี้เราได้ก้าวเข้าไปสู่บรรยากาศของความรุนแรงเป็นความทุกข์ทรมานที่ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกสะเทือนใจและเกิดความหดหู่เศร้าสลดใจที่สุด

ปิยะรัฐ เริ่มต้นงานของเขาด้วยความรู้สึกที่สนใจในประสบการณ์ของเขาเอง เมื่อได้เดินเข้าไปสู่โรงงานกระดาษสัตว์ที่มนุษย์จัดเตรียมขึ้นเพื่อการบริโภคของตนเอง ภาพที่เห็นการทำร้ายสัตว์ เสียงของการใช้อาวุธ เสียงร้องของสัตว์ ทำให้เขาสนใจและปลุกจิตสำนึกให้หนักถึงการทำลายล้างสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดเนื้อจิตวิญญาณที่ไม่ต่างไปจากมนุษย์นั่นเอง

ประสบการณ์เหล่านี้ที่ **ปิยะรัฐ** นำมาปรุงแต่งเพื่อำาเตือนถึงความเมตตาสำนึกในความเท่าเทียมกันของสิ่งมีชีวิต เขาใช้ทั้งรูปแบบของหนึ่งสัตว์ที่พิมพ์เป็นลวดลาย แสงสีอันรุนแรงโหดร้ายและเสียงโหยหวนที่ร้องของชีวิต นับเป็นความสะเทือนใจอย่างที่สุดเมื่อได้เข้ามาสู่ท่ามกลางผลงานของเขา ศิลปะของเขาจะมีผลหรือไม่ต่อจิตใจผู้ชมขึ้นอยู่กับคุณธรรม มโนธรรมที่จะมีอยู่บ้างหรือไม่กับผู้ที่มาเยี่ยมชมงานศิลปะของเขา

Rama IX Art Museum Foundation

สำหรับศิลปินในกลุ่มทั้ง 6 คนนี้ มีสุภาพสตรีอยู่ 2 ราย และสุภาพสตรี 2 รายนี้ก็ยังสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างมีพลังไม่แพ้ผู้ชายเลย

พรสวรรค์ จันทรสุข มีผลงานชื่อ "กลุ่ม" ผลงานของเธออยู่ในมิติแห่งความลงด้วยการผสมผสานเทคนิคภาพพิมพ์และการใช้วัสดุของการถักทอเข้าด้วยกันทำให้เกิดความกลมกลืนและความขัดแย้งกัน เรามองเห็นภาพตัวเธอในลักษณะเหมือนจริงก็มีความกลมด้วยแสงและเงา จนคล้ายกับจะอ้อมไปข้างหลังได้ทั้งๆที่ภาพตัวเธอพิมพ์ลงบนแผ่นพลาสติกและเป็นแผ่นแบน มีแต่พาดักทอด้วยลวดโลหะเท่านั้นที่เป็นจริง เป็น 3 มิติที่อ้อมตัวหุ่นของเธอได้

หากมองผลงานศิลปะของพรสวรรค์อย่างผิวเผิน บางทีจะเห็นว่าป็นงานภาพพิมพ์ธรรมดาที่พิมพ์เป็นภาพเหมือนจริงของผู้หญิงที่มีความงดงามมีสัดส่วนของร่างกายที่สมบูรณ์ แต่ในความป็นจริงหากได้สัมผัสกับผลงานด้วยสายตาแล้วจะเห็นว่าผลงานของ **พรสวรรค์** มีเสน่ห์มีความงามอย่างประหลาด มีมิติเป็นความลงหรือเป็นมายาอยู่

เริ่มจากแนวคิดของเธอที่มองเห็นว่ามนุษย์ที่เก่งกาจมีสติปัญญามากมายแท้จริงนั้นช่างอ่อนแอ แม้แต่ผิวหนึ่งที่หล่อหุ้มร่างกายกับอบบางและขาดสิ่งปกป้อง ต่างกับสัตว์ที่มีหนังกี่หนา มีขน หรือมีกระดองเป็นเกราะป้องกันตัว มนุษย์จึงต้องหาเสื้อพำาอาภรณ์มาสวมใส่เพื่อปิดบังความอ่อนแอ

ความกล้าหาญของ **พรสวรรค์** ก็คือเธอใช้เรือนร่างอันเปลือยเปล่าของเธอเองเป็นตัวแทนเสนอ ด้วยความสวยงามเรจึงมองเห็นความเป็นอาจารย์ไปแล้ว การใช้เส้นโลหะที่ถักทอเป็นอาภรณ์ เป็นความงดงามที่เกิดขึ้นจากความอดสาเหของเธอที่บรรจงถักทอกับมือจนเป็น เสื้อพำาขาดใหญ่ เมื่อนำามาประกอบกันเข้ากับเรือนร่างที่พิมพ์ลงบนแผ่นพลาสติก จึงเกิดความงามและความขัดแย้งกันอย่างประหลาด

ศิลปินหญิงอีกคนหนึ่ง คือ **ธนิษฐา นันทาพจน์** ผลงานชื่อ “ชุดน้ำชา” ผลงานของเธอไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นศิลปะแบบไหน สติลสโตน เนื่องจากเป็นงานที่เพิ่งสร้างสรรค์เสร็จในวันนี้นั้นยังไม่มีการกำหนดรูปแบบให้ได้ นอกจากนี้จะบอกว่าเป็นงานแบบ Conceptual Art ซึ่งก็อาจไม่ใช่เสียทีเดียวนัก

ธนิษฐา เริ่มต้นทำงานศิลปะภาพพิมพ์ เช่นเดียวกับคนภาพพิมพ์ทั้งหลายคือการสร้างแม่พิมพ์และพิมพ์ลงบนวัสดุทั้ง กระดาษและเศษผ้า ด้วยแนวคิดหลักที่พยายามที่จะเชื่อมสัมพันธ์การฉีกขาดของวัสดุต่างจากการเย็บปักถักร้อยเข้าด้วยกันให้เป็นเนื้อเดียวกัน แนวความคิดที่จะประสานสิ่งที่ฉีกขาดแตกร้าวได้พัฒนาไปสู่การเปลี่ยนวัตถุที่ยากขึ้นและเกือบจะเป็นไปไม่ได้จากผ้าเป็นแก้วน้ำ จากแก้วน้ำเป็นเซรามิก

เธอได้ทดลองจากวัสดุที่อ่อนนุ่มเช่นผ้าเปสซิบเป็นวัสดุที่แข็ง เช่น กระดาษ แก้วและเซรามิก เธอเอามาทุบให้แตก แล้วเย็บภาชนะเหล่านั้นให้คงรูปเหมือนเดิม ผลงานของเธอได้พัฒนาไปสู่ตามสถานการณ์ต่างๆ เช่นจากการเย็บแก้วน้ำที่แตกเป็นเซรามิก โถน้ำ แจกัน นาฬิกา และโต๊ะกระจก

และบางครั้งเธอก็ผูกเชื่อมโยงให้ภาชนะเครื่องปั้นดินเผาทั้งหลายที่มีหลายชิ้นเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

Rama IX Art Museum Foundation

สิ่งสำคัญของงานศิลปะขึ้นอยู่กับว่าทั้งหมดของการกระทำนั้นออกหรือสื่อความไปถึง คนดูว่าอย่างไร เราเคยตั้งคำถามกับ**ธนิษฐา**ว่า ที่เธอไปทุบให้แตกหรือเซรามิกแตกเองแล้วเธอก็กลับมาเย็บให้คงสภาพเดิมทำไม เธอตอบว่า มันก็เหมือนกับความสัมพันธ์ทั้งหลายทั้งของผู้คนและสิ่งของ เราเองเป็นคนทำให้มันแตกร้าว เราจึงต้องเป็นผู้หาทางประสานปรองดองไม่ให้เกิดความขัดแย้งจนแตกแยกในที่สุด แน่นอนว่ารอยร้าวของแก้วที่แตก ยากที่จะประสานให้สนิทได้ แต่ก็ขอให้เป็นเพียงความตั้งใจที่จะทำให้รูปทรงหรือสิ่งของกลับคืนสู่สภาพเดิมให้มากที่สุด

บางทีความคิดเรื่องเย็บปักประสานให้วัสดุที่แตกร้าวให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นี่เองที่เป็นแนวความคิด (Concept) หลักของการทำงานมาตลอดเวลาที่ยาวนาน เช่นเดียวกับศิลปินอย่าง Christo ที่ไปห่อหุ้มทุกสิ่งทุกอย่างไว้เริ่มตั้งแต่สิ่งเล็ก แตกความคิดไปจนถึงสิ่งใหญ่ๆ เช่นสะพาน อนุสาวรีย์ ทะเลทราย และอาคารรัฐสภา **ธนิษฐา**อาจจะแตกความคิด พัฒนางานของตนไปสู่วัสดุใหญ่ๆขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งที่เธอเริ่มต้นจากสิ่งเล็กๆที่เป็นเพียงงานภาพพิมพ์เท่านั้น

ศิลปินทั้ง 6 คน ของผู้จบการศึกษาระดับปริญญาโทในศิลปการศึกษานี้ จึงนับเป็นความภาคภูมิใจของ**ภาควิชาภาพพิมพ์**ที่สามารถผลิตนักศึกษาคุณภาพดีเยี่ยมออกมาอีกทั้งคุณค่าในสาระของผลงานแต่ละคน และความหลากหลายของอัตลักษณ์เฉพาะตนที่แตกต่างไม่เหมือนกันเลยแม้แต่น้อย

หวังว่าผู้ชมคงจะประทับใจกับนิทรรศการในครั้งนี้ และสามารถเดินทางเข้าไปสู่ความคิดของแต่ละคนได้ไม่ยากนัก ด้วยเหตุที่ทุกคนก็เป็นเช่นมนุษย์ธรรมดา แนวทางของความคิดก็มาจากพื้นฐานธรรมดาที่คนทั่วไปน่าจะรับรู้ได้ไม่ยาก หากท่านเข้ามาศึกษาพยายามที่จะตีความและเข้าใจ

โครงการนิทรรศการผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท
สาขาวิชาทัศนศิลป์(ภาพพิมพ์)
โดย นักศึกษาปริญญาโท ภาควิชาภาพพิมพ์
คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อโครงการ

นิทรรศการผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาทัศนศิลป์(ภาพพิมพ์)
คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ประจำปีการศึกษา 2555

ผู้รับผิดชอบโครงการ

กลุ่มนักศึกษาปริญญาโทปีการศึกษา2555 ภาควิชาทัศนศิลป์(ภาพพิมพ์) คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

โดยมีตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบดังนี้

นายปิยะรัฐ ไกรหาร	ประธานโครงการ
นางสาวพรสวรรค์ จันทร์สุข	เลขานุการ
นางสาวรณิษฐา นันทาพจน์	เหรัญญิก
นายเกรียงไกร กงกะนันทน์	ประชาสัมพันธ์,อาคารและสถานที่
นายอนิส นาคเสวี	สื่อสิ่งพิมพ์และวิดิทัศน์
นายวารี แสงสุวอ	สวัสดิการและจัดหาทุน

ผู้ประสานงานหลัก นางสาวพรสวรรค์ จันทร์สุข

ที่ปรึกษาโครงการ รองศาสตราจารย์กนก ภาณุสุวรรณ หัวหน้าภาควิชาภาพพิมพ์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หลักการและเหตุผล

ภาควิชาภาพพิมพ์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2509 และมีการเปิดหลักสูตรในระดับปริญญาโทในปี พ.ศ. 2520 เป็นสถาบันการศึกษาศิลปะที่มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตและมหาบัณฑิตขึ้นเพื่อรับใช้สังคม ให้มีคุณภาพในสาขาวิชาชีพด้านศิลปะ การศึกษาเรียนรู้ในการปฏิบัติงานอย่างทุกมและต่อเนื่อง สร้างความเคลื่อนไหวในวงการศิลปะร่วมสมัยของไทยอยู่เสมอมา ได้มีการเรียนรู้ศิลปะที่ส่งผลทางด้านจิตใจและก่อให้เกิดจิตสำนึกต่อการสร้างสรรค์คุณประโยชน์ให้แกสังคม การจัดทำโครงการนิทรรศการผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาทัศนศิลป์(ภาพพิมพ์) คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ประจำปีการศึกษา 2555 เป็นการนำความรู้ความเข้าใจด้านทัศนศิลป์ ให้ได้เผยแพร่สู่สาธารณชน ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาและวงการศิลปะ

ผลงานทัศนศิลป์ที่ได้นำเสนอในนิทรรศการครั้งนี้ เป็นผลงานที่สร้างสรรค์ด้วยกระบวนการทางภาพพิมพ์ต่างๆ ผ่านแนวความคิดที่พัฒนาต่อยอดมาจากประสบการณ์และการศึกษาในระดับปริญญาโท ผลงานบางชิ้นยังคงความเป็นผลงานที่ยึดถือตามกรอบกระบวนการภาพพิมพ์ในแบบแผนดั้งเดิมที่เคยปฏิบัติสืบต่อกันมา บางชิ้นก็มีรูปแบบที่แตกต่างออกไปตามแนวความคิดหลักที่มีการทดลองความคิดสร้างสรรค์ค้นหาทางออกแนวทางใหม่ในวิทยาการศิลปะภาพพิมพ์ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์ที่ตอบสนองแนวความคิดได้หลากหลายยิ่งขึ้นและทั้งนี้เพื่อเป็นการรวบรวมความรู้ความสามารถที่ได้รับการศึกษาในระดับสูงมาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างผลงานโดยมีแนวทางที่สร้างสรรค์และมีการสรุปในช่วงสุดท้ายของการศึกษาในระดับปริญญาโทให้สำเร็จสมบูรณ์ เผยแพร่องค์ความรู้ผ่านผลงานในนิทรรศการ เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ได้รับคำวิจารณ์จากสังคมและบุคคลทั่วไป เพื่อพัฒนาความคิดและวิธีการสร้างสรรค์ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาไปสร้างประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติสืบไป

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อให้นักศึกษารวบรวมความรู้ ความสามารถที่ได้ศึกษาตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงขั้นสุดท้ายมาพัฒนาสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะ
2. เพื่อก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวด้านศิลปะร่วมสมัย ส่งเสริมความก้าวหน้าของวงการศิลปะในประเทศไทยเป็นการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
3. เพื่อให้นักศึกษาได้ร่วมมือกันทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและตนเอง สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ
4. เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานของนักศึกษาและชื่อเสียงของ ภาควิชาภาพพิมพ์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากรต่อสาธารณชน
5. เพื่อเป็นการร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนสนับสนุนการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจในคุณค่าของศิลปะแก่สาธารณชน

ร้อง-รอย-ยิ้ม (หฺสน: ตาเย:)
110X80 cm. ภาพพิมพ์แกะไม้

อนิส นากะเลวี
ANIS NAGASEVI

แม่เหตุการณ์เลวร้ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตจะ
ไม่ได้ล่องลอยผ่านไปไหนเวลาอันสั้น และยังได้ทั้งร้อง
รอย-ความทรงจำ ประสบการณ์ที่เป็นเสมือนบาดแผล
บททดสอบที่ทำให้กายแก่จิตใจของข้าพเจ้าและบุคคลรอบข้าง
สิ่งหนึ่งที่ทุกคนล้วนคิดถึงและรู้สึกเหมือนกัน ก็อดจำสิ่งดี
งามที่ได้จากทุกอย่างที่ผ่านมา และทำความเข้าใจในเงื่อนไข
ของแวดล้อมรอบกาย เพราะบางสิ่งบางอย่างนั้นเราไม่
สามารถควบคุมได้ ร้องร่ายทุกอย่างที่ประทับอยู่ในความ
รู้สึกนั้นมีทั้งดีร้าย เราต้องทำความเข้าใจและยอมรับในสิ่ง
เหล่านั้น และยึดตามกำลังใจที่เรามี

ทุกข-ร้อง-ทุก-รอย
160X257 cm. แกะไม้

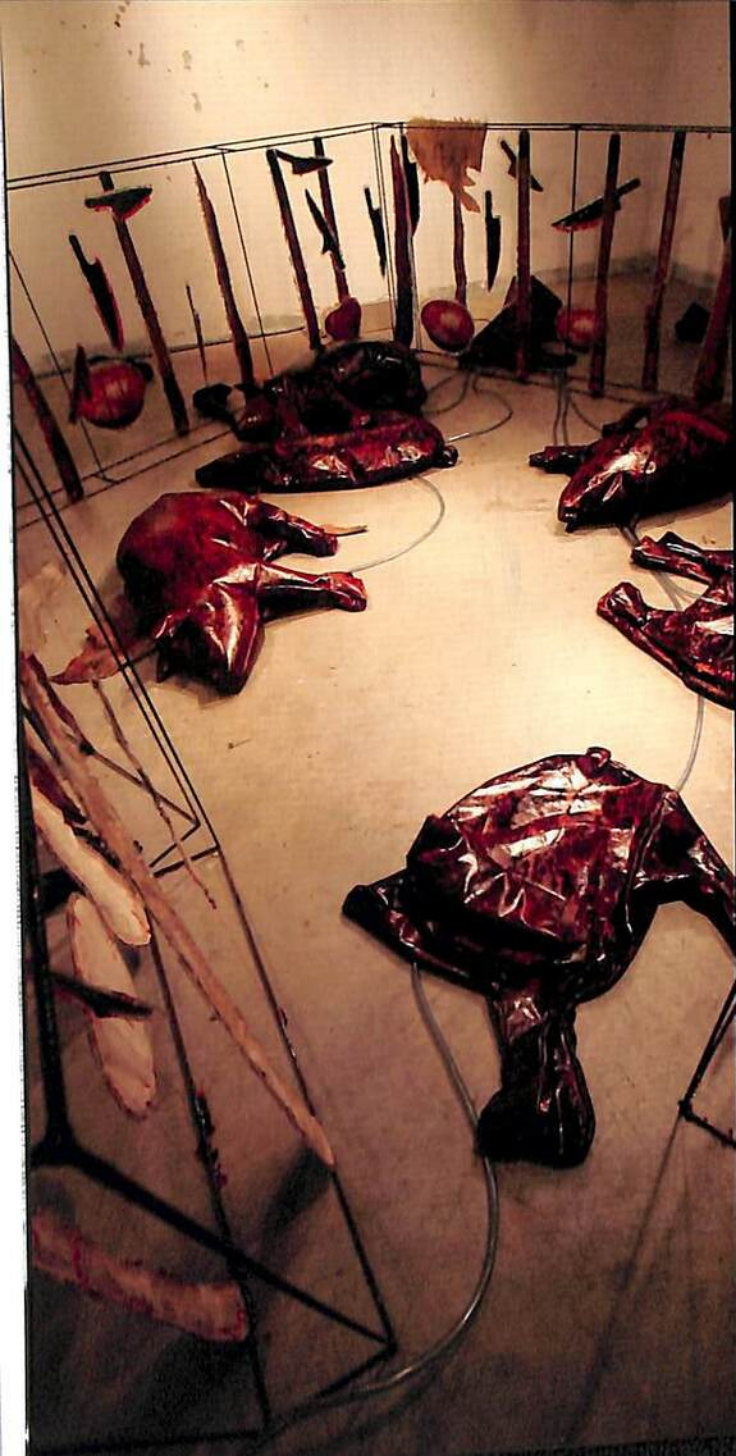
Oceanic Wilderness 1.
200X100 cm, ภาพพิมพ์แกะไม้

นายเกรียงไกร กงกะนันทน์
HRIANGHRAI KONGKHANUN

ข้าพเจ้าต้องการแสดงออกถึงสภาวะอารมณ์ ความรู้สึก ของจิตที่เป็นอกุศล สภาวะดำรงที่อยู่ในใจของมนุษย์ซึ่งเปรียบเสมือนภาวะที่จุดประกาย ภัยมืดดำ จมลงสู่ก้นน้ำของมหาสมุทร เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ โดยข้าพเจ้าได้จินตนาการสร้างโลกของอมนุษย์ขึ้น สัตว์ประหลาดและสัตว์เดรัจฉานเหล่านี้ แสดงออกถึงผลของกรรมที่เกิดขึ้น เปรียบเสมือนนามธรรมอันได้แก่ ความเกลียด ความโกรธ ความโลภ ความอิจฉาริษยา รูปทรงต่างๆที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นพัฒนาเป็นบุคลิกภาพเฉพาะ แสดงถึงสัญลักษณ์ของผู้ที่อยู่ในความหลงผิด ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้เปรียบว่าอยู่ในอภายภูมิที่จำกัด ไม่สามารถหลุดพ้นออกไปได้ อันมีทั้งจากเรื่องราวในอดีต และสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงรวมเรียกว่าอภายภูมิร่วมสมัย

Oceanic Wilderness 2.
200X100 cm, ภาพพิมพ์แกะไม้

ปิยะรัฐ ไกรหาร
PIYARAT KRAIHARN

การท้าวล่วงการเบียดเบียนของมนุษย์ ด้วยอำนาจของอภุศลจิตที่มีกำลัง ครอบงำที่ยังมีกิเลส หรือกิเลสยังไม่ดับ ตราบนั้นก็ยังมีการฆ่า ควรที่จะได้พิจารณา ว่า สัตว์โลกผู้ที่ได้เกิดมามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีเป็นไปในแต่ละวันๆนั้น คงไม่มีใครอยาก จะถูกคนอื่นฆ่า หรือแม้กระทั่งการถูกเบียดเบียน ไม่ถึงกับชีวิต ก็ไม่ปรารถนา การฆ่า สัตว์ที่เป็นปากาณาติบาต ด้วยความเจตนา ไม่ใช่อันอยู่ด้วยเนื้อสัตว์ แต่อยู่ในขณะที่บริโภค ว่า เรานบริโภคด้วยอภุศลจิต ด้วยกิเลสหรือด้วยจิตที่เป็นกุศล นี่เป็นข้อที่ต่างกัน เพราะ เหตุว่า การฆ่านั้น แน่นนอนว่าต้องเป็นอภุศลจึงฆ่า เป็นโทสมุลลจิต หมายถึง อภุศลจิตที่มีความประทุรยางค์ทางอารมณ์ ประกอบด้วยความไม่พอใจ ต้องการที่จะทำลายสิ่งนั้น จึง ใต้น้ำ ขณะนั้นต้องเป็นอภุศล

ข้าพเจ้าต้องการแสดงออกถึงสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึก ของจิตที่เป็น อภุศลที่เต็มไปด้วยกิเลสของมนุษย์ ไม่มีวิฤกตทางคุณธรรมใดที่ใหญ่มากไปกว่าการ ฆาตกรรมมนุษย์มีชีวิตผู้บริสุทธิ์ผู้อ่อนโยนเพื่อความสุขของเรา ขณะที่เรามีทางเลือก อื่นๆ การฆ่ามนุษย์เช่นนี้เป็นอาชญากรรมระดับโลก และผลงานการฆ่านี้นำไปสู่การสร้าง สมพลังงานทางลบ ซึ่งทำให้เกิดความเสื่อมถอยทางสังคมและทำลายความสมดุลของ โลกเราได้สร้างพลังงานทางลบอย่างมากมาด้วยการฆ่าสิ่งมีชีวิตผู้อ่อนโยนนับพัน ล้านๆ ตัว และฆ่าเพื่อนมนุษย์ของเราด้วย ตลอดสหัสวรรษ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ตอนที่ผู้คนเข้าใจถึงความจริงที่น่าสยดสยอง ที่อยู่เบื้องหลังการทำฟาร์มสัตว์และความ บริสุทธิ์ของสัตว์ทุกตัวที่เสียสละชีวิตของพวกเขา มันง่ายที่จะมองเห็นว่า การทานเนื้อที่ ตายแล้วของสัตว์ ไม่เพียงไม่เป็น มันยังทิ้งรอยนิ้วเหมือนเลือดไว้กับเราด้วย

สัญญาณสังหาร "SIGNAL MASSACRE"
ขนาดพื้นที่, ศิลปะจัดวาง

